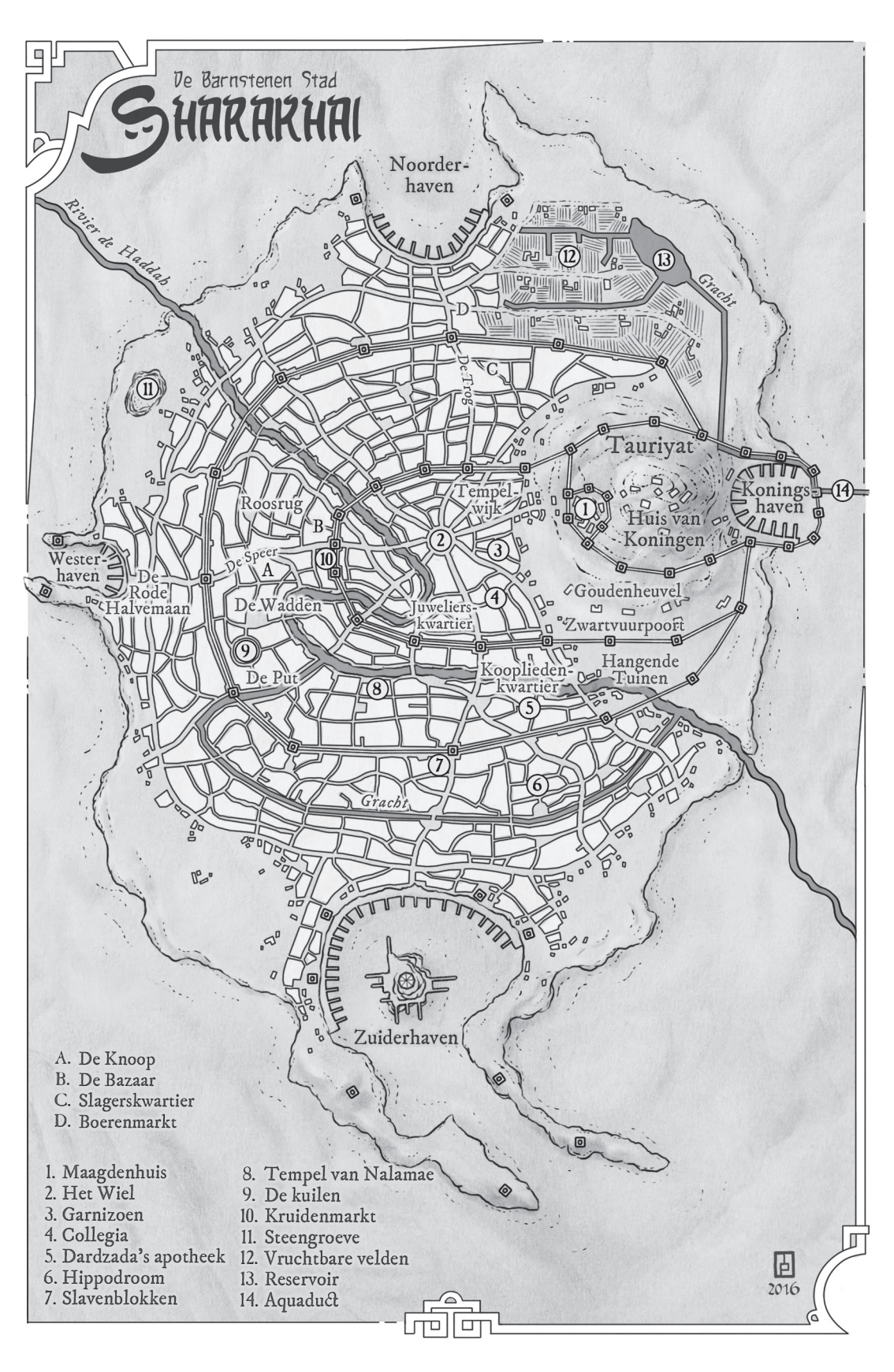
De Barnstenen Stad
SHARAKHAI
Noorder-
haven
Rivier de Haddah
Gracht
D
C
De Trog
Tauriyat
Konings
haven
Huis van
Koningen
Tempel-
wijk
Roosrug
B
De Speer
A
Wester-
haven
De
Rode
Halvemaan
De Wadden
Juweliers-
kwartier
Goudenheuvel
Zwartvuurpoort
Hangende
Tuinen
Kooplieden-
kwartier
De Put
Gracht
Zuiderhaven
A. De Knoop
B. De Bazaar
C. Slagerskwartier
D. Boerenmarkt
1. Maagdenhuis
2. Het Wiel
3. Garnizoen
4. Collegia
5. Dardzada's apotheek
6. Hippodroom
7. Slavenblokken
8. Tempel van Nalamae
9. De kuilen
10. Kruidenmarkt
11. Steengroeve
12. Vruchtbare velden
13. Reservoir
14. Aquaduct
2016

Woestijn De Grote
Shangazi
Qarthüm
Ganahil
Woestijn
Samandar
Çalabin
Baük
Sharakhai
De Duizend Domeinen van Kundhun
Mazandir
N
W
O
Z
2016
0 100 200 300 400 500 600
Schaal in mijlen
Stad
Karavanserai
Karavaanroute

Tsitsian
MIREA
Rienza
Iradan
Aldiir
Abiahel
Ashdankaat
Bairal
MALASAN
DE GROTE SHANGAZI
Tiazet
Ishmantep
Annseri
Ur'bek
Almadan
Het Laatste Bastion
Rivier de Haddah
QAMIR
Viaroza

1

In een kleine ruimte onder de grootste van de vechtkuilen in Sharakhai zat Çeda op een houten bank haar vingerloze handschoenen strakker te trekken. Het was er koel, koud zelfs vergeleken bij de eeuwige hitte in de stad. De wanden waren bekleed met beschilderde keramiektegels. Verspreid in de ruimte stonden enkele houten banken en schappen die sporen vertoonden van tientallen jaren misbruik. Was Çeda zomaar een gruishond, dan zou ze in een van de ruimten aan de andere kant van de kuilen zitten, bij die tientallen andere mannen en vrouwen, maar Çeda had bijzondere dispensatie, al sinds ze op haar veertiende haar eerste partij had gewonnen.

Bij de goden, vijf jaar alweer…

Ze balde haar handen tot vuisten en genoot van het kraken van het leer, het gevoel van de maliën op de rug van haar handen en knokkels. Ze controleerde de banden van haar harnas. Haar scheenplaten, armplaten, haar zware strijdrok. En ten slotte haar borstplaat. Ze waren allemaal wit gekleurd – de kleur van ontblote wolfstanden – maar het harnas was al zo vaak gebruikt dat het oorspronkelijke bruin van het leer erdoorheen kwam. Mooi zo, dacht Çeda. Het voelde ook gebruikt. Bewoond. Gezoend door de strijd. Precies zoals ze het graag zag.

Ze pakte haar glanzende stalen helm en zette hem op schoot. Ze staarde naar het ijzeren masker op de voorzijde ervan – een masker

van een vrouwengelaat, koud en uitdrukkingsloos in het aangezicht van de strijd. Boven op de helm zat een wolfsvacht bevestigd, de snuit met ontblote tanden rustend op de kroon.

Door de gang galmde een stem die oud en grijs klonk, als een tot leven gewekte berg. 'Ze zijn zover.' Het was Pelam.

Çeda wierp een blik op de gewelfde deuropening met de gesloten bloedrode gordijnen. 'Ik kom eraan,' zei ze en ze richtte haar aandacht weer op de helm. Ze liet haar vingers glijden over de vele kepen in het metaal, over de lege ogen van het masker…

Tulathan geve mij vooruitziendheid.

… streelde de ruwe haren van de wolfsvacht…

Thaash leide mijn zwaard.

… en trok de helm over haar gevlochten zwarte haar en gespte hem stevig vast.

Terwijl het gewicht van het harnas zich over haar verdeelde, opende ze de zware gordijnen en liep door de hellende tunnel omhoog naar de hitte van de middagzon. De muren van de vechtkuil rezen rondom haar op, met daarboven, in concentrische cirkels, de zetels van het stadion. *Het wordt een mooie dag voor Osman.* Nu al zaten er enkele honderden te wachten tot de partij begon.

Ruwweg de helft van de toeschouwers beschouwden Sharakhai als hun woonplaats; zij kenden de kuilen vanbinnen en vanbuiten, kenden ook de vaste gruishonden. De andere helft was op bezoek in het barnstenen Juweel van de Woestijn. Dat waren handelaars of gelukszoekers in een stad die veel betere gelegenheden te bieden had dan ze thuis gewend waren. Het stak dat er zoveel kwamen, naar Çeda's woonplaats, om te profiteren als vlooien op een hond. Al mocht ze eigenlijk niet klagen…

Een knaap in een turkooizen kaftan wees uitgelaten naar Çeda en riep: 'De Witte Wolf! De Wolf komt vechten!' en als één stond het publiek op, reikhalzend.

… de kuilen betaalden goed genoeg.

Onder een rauw gejuich schreed ze naar het midden van de kuil om zich te voegen bij de kring van elf andere strijders. De wedmannen in de kramen begonnen getallen te roepen voor de Witte Wolf. Ze was nog niet eens gekozen om te vechten, dus wist niemand wie haar tegenstander zou zijn, maar toch stroomden velen toe om als eersten hun geld op haar in te zetten.

De andere gruishonden hielden Çeda behoedzaam in het oog. Sommigen kenden haar, maar net als bij de toeschouwers waren veel van deze strijders uit verre koninkrijken gekomen met als enig doel hun geluk te beproeven op de beste strijders in Sharakhai. Drie vrouwen stonden ertussen, twee goed gespierd, de derde een regelrechte bruut, minstens drie steen zwaarder dan Çeda. De overige acht waren mannen, sommige stevig, andere slank. Eén echter was een reus van een vent met een verweerde leren borstplaat en een taps toelopende helm met maliën die over zijn brede schouders golfden. Haluk. Hij was zeker anderhalve kop groter dan Çeda en staarde haar aan als een os die zich opmaakt voor een uitval.

Meteen beende Çeda naar hem toe en ze zette haar duim op een scherpe rand op de rug van haar maliënhandschoen. Ze drukte hard genoeg om de huid te doorboren, tot bloedens toe. Haluk keek haar verbaasd aan, toen gemeen grijnzend terwijl Çeda vlak voor hem bleef staan en haar bebloede duim in het midden van zijn leren borstplaat zette.

Het publiek brulde.

Opnieuw werd er verwoed gewed, terwijl de rest van de menigte zich een weg trachtte te banen naar de rand van de kuil.

Çeda had zojuist Haluk voor zich opgeëist met een eeuwenoud gebaar dat niet alle gruishonden zouden respecteren, maar deze wel, volgens haar. Geen van hen wilde vechten tegen Haluk, niet in hun eerste partij van de dag. Toen Çeda zich omdraaide en terugging naar haar plaats in de kring, zonder verder nog aandacht aan Haluk te besteden, leek hij nog meer kracht uit te stralen. Mooi, dacht Çeda. Hij hapte dus toe en zou haar zeker kiezen als zij hem niet eerder koos.

Toen alle drukte rondom de wedkramen bijna was verdwenen, stapte Pelam naar buiten vanuit een andere verduisterde tunnel. Het roepen van getallen rees tot een tumult toen het publiek zag dat de eerste partij zou gaan beginnen.

Pelam droeg een met juwelen bezet kleed, een bruine kufi op zijn hoofd en een rode kaftan die niet alleen modieus was maar ook van goede kwaliteit, behalve dan de zoom, die helemaal onder het stof zat van het dagenlange slepen over de vechtkuilvloeren. In een van zijn skeletachtige handen hield Pelam een gevlochten mand. Terwijl de strijders voor hem uiteenweken, stapte hij naar het midden van hun kring en tikte het manddeksel open. Na nog één blik om zich heen om

te zien of alles gereed was, stak hij zijn hand snel in de mand en tilde er een gehoornde adder uit, zo lang als zijn slungelige benen. De slang kronkelde, zette zijn schild op en liet sissend zijn slagtanden zien.

Pelam wist wat hij deed, maar de slang deed Çeda's nekharen overeind komen. Zelden werd er iemand gebeten, maar het kwam voor, vooral als een van de strijders onervaren was en schrok wanneer de slang dichtbij kwam. Çeda wist dat ze stil moest blijven staan, maar buitenlanders wilden Pelams zorgvuldige instructies nog wel eens vergeten, en het was niet altijd degene die opsprong in wie de slang verkoos zijn tanden te zetten.

Terwijl Pelam de kronkelende slang vasthield, spreidden de strijders hun benen wijd tot hun sandalen of laarzen elkaar raakten. Na een goedkeurende blik op ieder van de in de kring opgestelde strijders liet Pelam de slang los en stapte weg.

De adder bleef liggen en rolde zich stevig op. De hete woestijnlucht sidderde van het geschreeuw uit de menigte toen alle toeschouwers met koortsachtig hoge stem de naam van de door henzelf verkozen strijder riepen. De strijders zelf bleven stil. Vreemd genoeg schuifelde de slang even naar Pelam, leek zich toen te bedenken en keerde om. Over het zand gleed hij naar Çeda's linkerzijde en keerde toen nogmaals.

En schuifelde recht tussen Haluks benen door.

In de geladen stilte die volgde, kwam een kuilknaap aangerend die de adder bij zijn staart greep en hem terug in de mand liet zakken, terwijl de slang kronkelde als een schrijnwerkersboor.

Rustig wachtte Pelam de keuze van Haluk af.

De reus aarzelde niet. Hij liep recht op Çeda af en spoog een natte klodder op de grond aan haar voeten.

Het publiek werd uitzinnig. 'De Eik van de Wacht kiest de Witte Wolf!'

Eik, zeg dat wel. Haluk was kapitein bij de Zilversperen en een boom van een man, maar hij was ook een bijzonder wreed man, en het werd tijd dat iemand hem een lesje leerde.

Als jakhalzen rond een prooi werden toeschouwers van naburige kuilen aangetrokken door het nieuws. Bij de kramen zag het zwart van de mensen.

Terwijl de rest van de strijders de kuil verliet, kwam er vanuit de tunnels een tiental jongens aangerend met houten zwaarden en schilden

en knuppels. Als de gedaagde zou Çeda als eerste wapens mogen kiezen, maar ze volgde het oude gebruik: zij had hem opgeëist, en dat maakte haar de ware uitdager, niet Haluk, dus boog ze het hoofd en wuifde naar de wapens om Haluk de eerste keus te gunnen. De meesten zouden voor de eer bedanken, maar Haluk gromde slechts en koos een van de weinige wapens, bedoeld voor zowel hem als zijn tegenstander: de kluisters.

Het kabaal van de menigte rees tot een heus gedonder. Sommigen lachten, anderen klapten. Enkelen staarden zelfs openlijk bezorgd naar Çeda, die nu duidelijk flink in het nadeel was gesteld door Haluks wapenkeus.

De kluisters bestonden uit een lang stuk taai, gevlochten leer. Dat werd strak om de pols van beide strijders gebonden, waardoor die dicht bij elkaar moesten blijven voor een vuistgevecht.

Terwijl ze Haluk strak aanstaarde stak Çeda haar linkerhand uit, opdat Pelam het uiteinde van de kluisters om haar pols kon schuiven en vastbinden. Pelam deed hetzelfde bij Haluk en nam toen een kleine koperen gong en hamer uit de handen van een van de jongens.

De kuil werd vrijgemaakt, zodat alleen Çeda, Haluk en Pelam achterbleven. De deuren van de tunnels werden gesloten. En toen, na een theatrale pauze waarin Pelam de gong op borsthoogte tussen de twee strijders hield, sloeg hij erop en stapte weg.

De kluisters boden enige ruimte, een situatie die Haluk zou willen verhelpen – zijn beste hoop lag immers in het beperken van Çeda's bewegingen – maar Çeda was daarop voorbereid. Zodra Haluk uitviel om zo veel mogelijk van het lederen touw te grijpen, schoot ze naar voren, sprong op en schopte naar zijn kin. Toen hij terugdeinsde, viel Çeda aan, wat hij duidelijk niet had verwacht. Zijn ogen werden groot toen Çeda hem vastgreep bij zijn onhandig opgeheven arm en haar vuist hard in zijn wang plantte.

Ze voelde de maliën diep doordringen in haar vechthandschoenen, maar voor Haluk was het erger. Hij viel onelegant op zijn achterste, en zijn taps toelopende helm vloog af en stuiterde stofwolkjes opwerpend over het dorre zand.

Het publiek stond op en brulde van genoegen.

Terwijl zijn helm ruim buiten bereik schoof, liet Haluk zich achterwaarts over zijn schouder rollen en stond op, zo snel dat Çeda de tijd niet kreeg om naar voren te stormen en het af te maken.

Haluk bracht een hand naar zijn wang, betastte het bloedpatroon dat de maliën in zijn huid hadden gemaakt en staarde naar zijn eigen hand alsof hij teleurgesteld in zichzelf was. En toen werden zijn ogen hard. Tot dusver was het puur gebral geweest om Çeda te intimideren, maar nu was hij witheet.

Niemand zo blind als een toornig man, dacht Çeda.

Haluk hurkte behoedzaam en begon het touw van de kluisters rond zijn linkerpols te wikkelen, keer op keer, langzaam de ruimte tussen hen kleiner makend. Çeda week terug en trok hard aan de kluisters, hangend met haar hele lichaam, waardoor het leer pijnlijk over Haluks arm schraapte. Hij sloeg er geen acht op en bleef het leer om zijn pols wikkelen. Çeda gaf opnieuw een ruk aan de kluisters, maar hij zwakte die tactiek af door op de juiste momenten aan het leer te trekken terwijl de spieren in zijn arm golfden en opbolden.

Hij grijnsde twee rijen onregelmatige tanden bloot.

Çeda trapte verscheidene malen naar zijn knieën en bovenbenen, niet zozeer om Haluk te raken als wel om te zien hoe hij reageerde. Haluk blokkeerde haar moeiteloos. Ze wilde net weer aan de kluisters rukken toen hij losliet en haar besprong. Çeda struikelde, net alsof ze haar evenwicht verloor, en toen Haluk vlakbij was, dook ze naar rechts en zwiepte met een been naar de enkels van de stadswacht.

Hij klapte neer terwijl de lucht uit zijn longen werd geslagen.

Hij greep naar Çeda en wist haar enkel te pakken, maar na één snelle trap van Çeda's vrije hiel stond ze weer, wegdansend terwijl Haluk langzaam overeind kwam.

Het publiek brulde weer. Veel van de buitenlanders deden mee, al hadden ze er geen idee van waarom.

Maar de Sharakhani wisten het wel. Die begrepen waarom partijen als deze zo hoogst zeldzaam waren.

Al meer dan tien jaar was Haluk niet verslagen bij het kuilvechten. Sinds haar eerste partij had Çeda zelden verloren en in de afgelopen drie jaar nooit. Iedereen wist dat het verhaal van deze partij wijd en zijd zou worden verteld, vooral als Çeda hem zo mooi te grazen nam. Weinigen zouden het wagen om in Haluks bijzijn over het verhaal te reppen, maar tegen het einde van de dag zou de hele stad ervan gonzen.

En Haluk wist dat. Hij staarde in Çeda's ogen met een intensiteit die naar wanhoop riekte. Hij zou niet meer zo gemakkelijk te pakken zijn.

Terwijl ze beiden opnieuw hun positie innamen, viel de menigte compleet en griezelig stil. Het enige geluid kwam van Haluks onregelmatige adem en Çeda's krachtige maar gecontroleerde gehijg binnen in haar helm.

De potige wachtsman deed een aarzelende stap naar voren. Çeda stapte weg, ondertussen wat touw van de kluisters inhalend. Haluk deed hetzelfde tot ze beiden een kwart van de lengte in reserve hielden, op een karig aantal passen van elkaar.

Haluk zette twee afgemeten stappen in haar richting. Hij wilde de afstand verkleinen maar was niet langer roekeloos. Hij was voorzichtig, zoals een man die kapitein van de Sharakhanese wacht was, behoorde te zijn.

Çeda trapte weer naar zijn benen – raak, maar zonder veel schade. Dat maakte echter niet uit. Ze wilde dat hij op zijn hoede was tot ze klaar was om in te stappen. Ze trapte nog een keer en trok zich terug, maar had niet heel veel ruimte. Haluk had meer van de kluisters ingetrokken, dus liet Çeda wat van haar kant los. Weer stapte Haluk naar voren en haalde meer van het gevlochten touw in, waardoor Çeda gedwongen werd om nog meer los te laten – tot ze niets meer had.

Hij gaf er weer een scherpe ruk aan, zijn lichaam laag houdend, stevig in evenwicht, en Çeda werd naar voren getrokken.

Ze zat nu net buiten zijn slagbereik.

Het publiek begon te stampvoeten. Het geluid galmde door de kuil, maar verder bleef iedereen stil, gegrepen.

Haluk trok weer, harder nu ze zo dicht bij elkaar waren.

En dat was het moment waarop Çeda instapte.

Gebruikmakend van de spanning op de kluisters om zichzelf naar voren te trekken, lanceerde ze zichzelf met een sprong, recht op hem af. Verrast greep Haluk naar haar hals, maar ze schoof haar onderarmen tussen de zijne en greep zich met twee vuisten vast aan zijn sluike bruine haar. Ze sloeg haar benen om zijn middel, wikkelde ze om zijn dijen en haakte haar voeten achter zijn knieën in de hoop hem te laten struikelen en er een einde aan te maken.

Maar hij viel niet. Hij was te groot. Te sterk.

En hij deed precies wat zij zou hebben gedaan. Hij tilde haar op om haar tegen de grond te smijten.

Op het hoogste punt deed ze het enige wat ze kon: ze klampte zich vast aan zijn nek en middel.

Met een smak kwamen ze neer. De pijn schoot door Çeda's rug en achterwerk toen Haluks volle gewicht op haar terechtkwam. Door haar hoesten en het galmen in haar oren heen kon ze hem horen lachen. 'Niet zo slim gedaan, meisje.'

Hij wilde opkrabbelen, maar ze hield haar armen om zijn nek geklemd en haar benen knepen stevig om zijn middel. Hij was sterk maar had geen overwicht om zich uit haar greep te werken. Keer op keer probeerde hij zich van haar los te maken zodat hij kon uithalen voor een vuistslag, maar telkens kneep ze haar armen wat strakker om zijn nek om de bloedstroom af te knijpen. Hij liet zich vallen om dat te voorkomen, en dan waren ze weer terug bij af, lijf aan lijf, zwaar en snel ademend, om het zeer intieme duel voort te zetten, worstelend om het kleinste beetje overwicht op de ander.

Eenmaal, toen hij zijn hoofd iets te ver optilde, beukte ze met haar hoofd tegen het zijne. De rand van haar helm maakte een lange snee in zijn huid. Het bloed sijpelde langs zijn voorhoofd, over zijn neus. Het druppelde tegen haar stalen masker en vulde haar neus met de geur ervan.

Toen, in een plotse, felle beweging, kwam Haluk omhoog en schoof zijn linkeronderarm over haar keel waarmee hij haar vast wist te drukken.

Meteen veerde het publiek op, schreeuwend, razend. Maar in Çeda's oren was het allemaal weinig meer dan een scherp galmen. Ze hoorde haar eigen hart bonzen in haar oren. Voelde Haluks arm verder aanspannen.

Het was een krachtige manoeuvre, een verstandige zelfs, gezien de omstandigheden, maar hij liet zijn verdediging open. Ze stak haar rechterhand omlaag langs zijn linkerarm, naar zijn elleboog, waar ze de meeste druk kon uitoefenen, en duwde. Onder het slaken van een verstikte kreet werkte ze zijn arm naar boven en duwde zichzelf tegelijkertijd langs zijn lijf omlaag, ver genoeg om haar hoofd onder zijn oksel te steken, uit zijn greep.

Hij probeerde zijn arm weer tegen haar hals te drukken, maar voordat dat lukte, greep ze de gespen aan de andere kant van zijn borstplaat en sleurde zichzelf weg van die beweging, en nu zat ze halverwege zijn rug.

Precies waar ze wilde zijn.

Ze stak haar linkerhand – gebonden aan de kluisters – omhoog en

over zijn hoofd. Het touw gleed keurig omlaag langs zijn gezicht en over zijn hals. Meteen verstevigde ze haar greep en trok het touw terug.

Haluk wist wat er gebeurde – hij probeerde haar van zich af te werpen, in elk geval ver genoeg om zijn vingers achter de kluisters te krijgen – maar haar greep was te vast. Groot en sterk als hij was, bleef hij het echter proberen. Grommend en knarsetandend kromde ze haar rug. Haar armen stonden gespannen als lijnen aan een scheepszeil.

Ze wist zeker dat hij nu met zijn hand op de grond zou slaan, om het op te geven, of bewusteloos neer zou vallen, maar dat deed hij niet. Het kleine beetje adem dat hij nog kreeg, kwam eruit als een radeloos gesis waar zijn mond van schuimde.

En toen, eindelijk, heel plotseling, werd zijn lichaam slap.

Çeda hoorde niet eens de slag op Pelams gong, die het einde van de partij aangaf. Maar de toeschouwers… De toeschouwers hoorde ze wel. Als één barstten ze los in vervoering, stampend met hun voeten en zwaaiend met hun vuisten. 'De Wolf heeft gewonnen! De Wolf heeft gewonnen!'

Zonder acht op hen te slaan duwde Çeda Haluk op zijn rug en ging schrijlings op zijn borst zitten. Ze wikkelde de kluisters af en zag het bloed uit hem weglopen, wat zijn gezicht vreemd doodsbleek maakte.

Zijn ogen knipperden open. Met een verwarde blik staarde hij in Çeda's ogen, keek toen om zich heen alsof hij er geen idee van had waar hij was. De brullende menigte en Çeda's gemaskerde gezicht drongen echter al gauw tot hem door, en een blik van diepe en onuitsprekelijke woede gleed over zijn gezicht.

Çeda boog zich voorover tot haar borst de zijne raakte en fluisterde in zijn oor: 'Als je je nog één keer vergrijpt aan je dochter, Haluk Emet'ava,' en ze drukte de nagel van haar rechterduim in zijn zij, in de holte tussen zijn vierde en vijfde rib, 'dan ziet het er nog veel slechter voor je uit.' Ze kwam nog dichterbij en fluisterde: 'Dan wordt het een mes in het donker in plaats van een pak slaag in het licht.' Ze kwam overeind, nog steeds schrijlings op hem zittend, en staarde hem in de ogen. 'Heb je dat goed begrepen?'

Haluk knipperde met zijn ogen. Hij reageerde niet op haar vraag, maar er school schaamte in zijn ogen, een schaamte die de waarheid sprak over zijn wandaden, beter dan woorden ooit konden.

Als een wig steeds dieper in een lomp houtblok drukte ze harder met haar duim. 'Ik wil een antwoord.'

Hij trok een ongemakkelijk gezicht, likte langs zijn lippen en wierp een blik op het juichende publiek. Toen knikte hij. 'Ja.'

Çeda knikte terug, stond op en stapte weg.

Pelam had deze uitwisseling bezien met een fonkeling in zijn ogen die het midden hield tussen nieuwsgierigheid en bezorgdheid, maar hij repte er niet van. Hij draaide zich slechts om en presenteerde Çeda aan het publiek met een hoofdbuiging en een handgebaar. Terwijl de toeschouwers brulden of hun winst gingen opstrijken, zag Çeda tot haar verrassing dat Osman zelf was komen kijken – Osman, de eigenaar van deze kuilen, zelf een gepensioneerd kuilvechter, de man bij wie ze met een list haar eerste partij had moeten verdienen.

Wat zijn we sindsdien ver gekomen…

Hij stond in het publiek op de bovenste rij. Hij was een van de zeer weinigen – samen met Pelam – die haar ware identiteit kenden. Ze wist niet hoelang hij had staan kijken, maar het eind moest hij zeker hebben gezien. Ze kon niet zeggen of hij tevreden was of niet.

Çeda gaf het publiek een overdreven hoofdknik, maar zij en Osman wisten allebei dat die voor hem was bedoeld.

Hij knikte terug, trok toen even aan zijn oor, wat betekende dat hij haar wilde spreken.

Spreken, en misschien nog iets meer.